

Soutěž Trapsavec, ročník 2022

Kategorie: Próza nad 23 let

Hloupého trkni

Jsem vždycky shovívavý, když slyším o nějakém nedorozumění nebo nepochopení významu slova. Vždyť bych měl máslo na hlavě a následující příběh je toho důkazem. S oblíbou ho vyprávím kamarádům a známým u piva, protože mi připomíná, jakou příležitost jsem jako mladý kluk prošvihl.

Na prahu Kristových let se tedy vracím ve svých vzpomínkách zpět na období rané puberty strávené na letních táborech. Byl to přelom tisíciletí, za časů ještě relativně analogově bezstarostných. Zánovní karosa nás z pražského Opatova se železnou pravidelností každý první prázdninový den v roce svážela do malé vísky na Benešovsku. Již cestou někdo z vedoucích vytáhl španělku a my trénovaly pubertou mutující hlasivky na písničkách bratří Nedvědových. Hlasitý řev neklimatizovaného autobusu společně s kakofonií našich hlasů utichl při příjezdu k nebezpečné polní cestě, od které jsme si kufr, tašky a batohy tahali sami. Těm menším pomáhali starší děti. Jedno z těch starších byla asi patnáctiletá vysoká bruneta s pletenými copy, podobně hnědými obřími kukadly a řasami jak kartáče. Strašně mi tím připomínala bárbínku mojí ségry, jen ty nohy měla přirozenější. Žoviálně mi nabídla, že mi odnese batoh a já se načuřeně obořil, že jsem už velký a naopak, že já odtáhnu ten její. Když jsem se pak o půl kilometru dál svalil vyčerpaný na posečenou louku, slečna mně, tehdy dvanáctiletého mlíčáka, odměnila napůl pobaveným, napůl obdivným výrazem.

Venkovní zábavy jsme si tehdy na táboře užili víc než dost. Já, syn programátora, náruživý hráč počítačových her a asociální obrýlený subtilní zakrslík toužil po stínu, čistotě, suchu a betonu, kterého se mi zde nedoprávalo. Nebyl jsem rozmazlený, ale permanentní sprejování kotníků smradem proti komárům, pojidání svíčkové z ešusu a obkládání prkénka vrstvou recyklovaného toaletního papíru nepřinášelo takové uspokojení. Dá se říct, že jsem byl klasický antitramp nebo tramp-free člověk. Pábitelské pokusy Matky přírody jsem odmítal se stejnou vehementností jako koprovou omáčku servírovanou – ano, jak jinak než v ešusu. Spořádání odporně páchnoucí hmoty hliněným ohebným přístrojem jsem vzdal a radši poprosil vedoucího o trest za nedojedení této pochutiny. Tím bylo umytí nádobí v celé polní kuchyni, čehož jsem se chopil s nadšením. Během této činnosti se do kuchyně přimotala i bruneta s dlouhými copy a nabídla mi pomoc. Prý také nesnáší koprovku a toto břímě se mnou ráda bude sdílet. Během cídění hrnce velkého jak bernardýn došlo i na výměnu personálií jako škola, bydliště, jméno, věk atd. Z přátelské brunetky vypadlo, že je zástupkyní vedoucí holčičího oddílu a že se nemůže dočkat, až bude společný puťák.

„Co je proboha puťák? Samec od puťky?“ nedovtlípil jsem se.

„Tomu se říká tramp. Vydáme se na tramp,“ vysvětlila a popsala to dále s úsměvem jako: „Jít na tábor během tábora.“ Otráveně jsem povzdechl. Zřejmě budu ještě s láskou vzpomínat na zastřešenou polní kuchyni a stan na dřevěné podsadě.

Sedmý den se tak stalo a oddíly starších chlapců a děvčat vyšly vstříc luhům a hájům směr blanické lesy. Čekalo nás spaní pod celtou na jehličí, baštění něčeho, co uklohníme na ohýnku a ještě větší stáda klíšťat než doposavad. Cestou do místa určení se ke mně přifařila má nová známá a čile se mnou rozebírala témata jako zeměpis, věda, počítače, dějiny Polsko-litevského státu, dokumentární filmy o dinosaurech, rodina, moje blbá ségra a...

„Máš nějakou holku?“ zeptala se na předmět rozhovoru pro mě zcela neočekávaného. Zatímco doposavad jsem ze sebe suverénně sypal data z matematických tabulek, vyjmenoval jsem všechny státy americké Unie a soutěž o hádání protonového čísla jednotlivých prvků jsem zcela na čáře vyhrál, nyní jsem zaváhal. Přemýšlel jsem, jak to myslela. Měl jsem ségru, mámu, babičku, spolužačky, sousedky, učitelky, paní z lékárny – měl jsem ve svém okolí spoustu žen, přeneseně vzato – holek. „Jé těch mám,“ mávl jsem rukou a ona na mě nevěřícně zírala.

Když jsme dorazili na místo, rozdali se takové ty klasické pokyny jako rozbití tábora, sběr suchého dříví, příprava jídla – rozuměj, nacpi syrovou bramboru do staniolu a strč ji mezi žhavé uhlíky. Při téměř každé z těchto aktivit, včetně společného koupání v potoce se naskytla příležitost o něčem povídat s copatou zástupkyní vedoucí, která si ke mně vždy našla cestu.

Byl čas večerky, šli jsme spát a u ohničku zůstali jen vedoucí. I já se chtěl zavrtat do spacáku a přečkat noc na zkrabatělé karimatce, když v tom mi bylo poručeno, jestli bych slečně ještě nepomohl v potoce opláchnout nádobí. Půlměsíc ozařoval zurčící hladinu a klečeli jsme tam na bahnitém břehu mezi rákosím a trsy trávy. Slečna mi pořád něco povídala a já to moc nevnímal. Mluvila o škole, o kamarádech, o rodičích, o stýskání po domově a z ničeho nic zase vyprskla nečekanou otázkou.

„Nechtěl bys se mnou chodit?“ položila svůj dotaz zběsilou rychlostí a podívala se mi očí. Její propalující intenzivní pohled jsem neopětoval, poškrábal jsem na kostrči, kde mě škrábala guma od trenčlí a prohodil jsem ledabyly, že proč ne. „Můžem spolu chodit.“

Nabídl jsem jí, že spolu můžeme jít ke krmelci. Ona souhlasila. Když jsme došli na místo, tak jsem se jí zeptal, jestli chce se mnou jít třeba k myslivně. Nebyla proti. Pak mi došla invence a zeptal se, kam by chtěla jít tentokrát. Navrhla polní cestu směrem ke stanovišti. Cestou jsem se přeptal, jestli ji baví se mnou chodit. A ona že ano, že to je velmi romantické. Pak mě chytla za ruku. Cítil jsem se jako děcko... Sotva jsem si na mamince vyprosil, abych jí během procházky nemusel držet ruku, už mě chňapla jiná ženská. Dále prohlásila, že je moc hezky. Nesouhlasil jsem a vysvětlil jí, že přitahuje a nemám mikinu. Děvče na nic nečekalo a pevně mě objalo jak medvěd s vysvětlením, že mě zahřeje. Ponořil jsem se do ještě černější tmy, než panovala v lesíku. O hlavu vyšší slečna mě pustila, když jsem se začal dusit a já pomalu přicházel o vědomí. Po tomto společném okamžiku mi pravda již tak velká zima nebyla.

Něco zahoukalo a copatá mrkací panenka prohlásila, že nám k tomu krásně zpívá sovička. Pak zahoukalo ještě jednou, dvakrát, třikrát. Ozvalo se i pískání a spolu s ním i křik, z čehož jsme pochopili, že to sovička není a že nás hledají. Rozutekli jsme se tím směrem a já zakopl. Kromě nakopnutého palce a ostudy jsem žádné další škody neutrpěl a doklopýtali jsme se k ohništi. Se smíchem nás vedoucí poslali spát a nevím, z jakého důvodu potutelně zdůrazňovali: „A každý hezky do svého spacáku, je to jasný?“ Co to je za blbost? „Do spacáku se vejde jen jeden,“ řekl jsem a oni se smáli ještě víc.

Druhý den ráno u snídani jsem láskou zavzpomínal na Prahu, domov a počítač. Moje nálada byla na bodu mrazu. Byl jsem nevysprchovaný, otřesně nevyspalý, protože někdo napnul celtu z kopce a navíc na mě zbylo místo na gigantickém kořeni stromu. V krku mě nepříjemně škrábalo a všichni kolem se usmívali jak měsíček na hnoji, což mě znervózňovalo. Seděli jsme na provizorních přírodních židlích. Kdejaký kámen, pařez, poleno, či rovnou holá zem, byla obsazená. Pili jsme čaj z rozpáleného plecháčku a chleba jsme dostali nakrájený takovým tím podivně tupým žužlacím nožem, ze kterého vzniklo drobné cosi. Na tomto zbídačelém kusu pečiva jsme švýcarským nožíkem rozňahňali levný tavený sýr a místo úhledně nakrájeného salámu vyfasovali rozšmelcované hypance.

„Čauky, můžu k tobě?“ zeptala se mrkací panenka bez čekání na odpověď. Jak si tak sedala s krajícem šumavy, kolečko salámu jí spadlo ke mně do klína. Někteří se zachichotali a já dělal, že se nic nestalo. Vedoucí našeho oddílu na mě s nápadně významným výrazem ve tváři pohleděl, trhnul bradou a zeptal se, jak nám tady se slečnou jde chození.

„Chození, chození... já radši sedím,“ zabručel jsem a všichni lehli smíchy na zem. Jediná brunetka měla ruměnce ve tváři a od té chvíle mi dala z neznámého důvodu pokoj.

Každému, kdo čte tyto řádky, již dávno došlo, že jsem v té době byl opravdu trubka a o randění jsem v té době neměl páru. S výjimkou tohoto zážitku si víc nepamatuji. Kdybyste mě zabili, tak si nevzpomenou na přesnou lokalitu tábora. Tuším-li správně, muselo to být někde u Louňovic pod Bláníkem. Na tábor jsem nadále jezdil každé léto až do konce základní školy. Poté, co jsem šel na střední školu, jsem na tramp už nikdy víckrát v životě nešel. Už jenom proto, že jak jste sami asi vytušili, nejsem ten typ a moje žena také radši tráví dovolené v pohodlí hotelových lůží. Při pohledu na betonovou korporátní džungli v centru Prahy mě přepadnou podivné melancholické vzpomínky na časy, kdy jsem přírodu tak nesnášel...

Asi se ptáte, proč jsem nezmínil jméno oné dlouhovlasé brunety. Když si ji takto zpětně vybavuji, byla to poměrně přitažlivá dívka. Bohužel ani takový detail jako ctěné jméno mé první (ne)lásky se nedochoval v mé stárnoucí paměti. To už odnesla voda v tom potůčku, u kterého mi tehdy naznačila náklonnost a já ji pochopil jako pouhou procházku borovicovým lesem.